

КУПОЛ

ЖУРНАЛ МОЄЇ СІМ'Ї

5 (22) 2013г.
kupol.org.ua

ТЕМА НОМЕРА:

Будьте як діти

ДЕТСКАЯ ИСПОВЕДЬ.
Что нужно знать
родителям

**ДИТИНСТВО
ЗА КОЛЮЧИМ
ДРОТОМ**

**ПОЛОНЕНІ
ВІРТУАЛЬНОГО
СВІТУ**

Бережіть життя для Щастя!

Дорогі друзі!
Незабаром розпочнеться новий навчальний рік. У кожній малій дитині закладено велике майбутнє! Серед теперішніх школярів і студентів напевно є великі вчені, лікарі, керівники і урядовці, люблячі батьки і матері.

Від чого залежить майбутнє наших дітей? Що найважливіше розуміти навчаючись? Доля сьогоднішніх учнів залежить від того, наскільки якісно вони будуть виконувати свої обов'язки. Обов'язки учнів, дітей, братів та сестер. І ми маємо їм у цьому допомогти!

Справжньою ціллю має бути не просто здобуття знань, а прямування до мудрості, яка є одним з семи дарів Святого Духа. Знання це ще не мудрість.

Що ж таке мудрість? Мудрий той, хто пам'ятає, що людина є покликана до вищих цілей, а не прив'язана лише до розв'язання клопотів, котрі переслідують її кожного дня.

Але найголовніший обов'язок всього нашого життя – бути християнином – а це, насамперед, бути учнем Христовим, пізнаючи та наслідуючи Його в усіх обставинах життя. Усі ми, кожен день свого життя – учні! Ми вчимося, складаємо свої власні життєві іспити. А найважливіший іспит – це той, котрий кожен з нас «складатиме» на порозі вічності! Коли кожного з нас Бог спитає за найменший наш вчинок чи помисл!

Тому пам'ятайте – час – найдорожча річ! Шануйте його, використовуйте кожную хвилину! Хай Господь благословить Вас усіх – і тих, хто навчає, і тих, хто навчається, – на добрі справи.

Навчаючись, бережіть життя для Щастя!

Протоіерей Олег Мельничук

4 1025 лет Киевской Руси

В Киеве на Владимирской горке состоялся православный молебен

6 Дитинство за колючим дротом

Поїздка до Чернігівської виправної колонії №44

8 Сопричастие добром

Благотворительная акция «Портфель сирітки» – киевляне собирают школьные принадлежности для детей-сирот

9 Стежиною добра

Учні Недільної школи відпочивали у православному таборі

10 Престольне свято

Історія виникнення храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці

12 Вера, Любовь и Надежда в семье Полонских

Рассказ о семье взявших опеку над ребенком из детдома с синдромом Дауна

14 Полонені віртуального світу

Чим загрожує тотальне захоплення компютерними іграми

16 Детская исповедь

Что нужно знать родителям

18 Духовна приймальня

Відповіді священника про Таїнство Хрещення

19 Недільна школа

Запрошуємо на новий навчальний рік

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10,
e-mail: office@kupol.org.ua
http://www.kupol.org.ua
Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011

Друк: ТОВ «СІТІ КИЇВ ПРИНТ»

Наклад: 5 000 прим.

**Дякуємо родині Українських
за допомогу у виданні журналу**

Головний редактор:

протоієрей Олег Мельничук

Відповідальний редактор:

Оксана Фартак

Автори:

Олексій Біловол, Наталя Шпильова,
Олена Гуляя

Дизайн та верстка:

Олеся Стеценко

1025 лет крещения Руси

В Киеве на Владимирской горке состоялся молебен с участием первых лиц четырех славянских государств, включая высшее православное духовенство.

Впервые после обретения независимости историческое единочалие столицы Украины как духовного источника православной веры было признано публично на самом высоком – патриаршем – уровне. Главы российской и украинских православных церквей Патриарх Кирилл и Блаженнейший митрополит Владимир совместно, как и их далекий предок, равноапостольный князь Владимир, крестили Киев у днепровской купели.

«Мы стоим на святом месте: Владимирская горка – это как бы символ нашего общего духовного истока, это символ Православия на земле нашей, символ тех духовных ценностей, которые мы приняли вместе с крещением», – громогласно возвестил Патриарх Московский и Всея Руси Кирилл, стоя на месте где, по преданию, великий князь Владимир Ясное Солнышко крестил своих соплеменников.

Вместе с Патриархом Кириллом прибыли представители 15 поместных православных церквей, среди которых – девять предстоятелей: патриархи Александрийский, Иерусалимский, Московский, Грузинский, Сербский, Болгарский, архиепископ Кипрский, митрополиты Польский и Американский. В таком составе православные иерархи не собирались более двадцати лет – с 1988 года, когда отмечали 1000-летие крещения Руси.

Кроме них, гостями в эти праздничные дни стали Президенты трех государств: президент России Владимир Путин, президент Молдовы Николай Тимофти и президент Сербии Томислав Николич.

«Святой равноапостольный князь Владимир совершил не только человеческий подвиг, потому что для того, чтобы так круто развернуть жизнь народа, нужно было быть человеком могучим, целеустремленным, сильным, мужественным, терпеливым. Но он совершил еще нечто более великое как в самом себе, в своей внутренней жизни, так и в жизни всего народа. Свидетельством этого скрытого, но реального духовного подвига князя Владимира и тех, кто вместе с ним вошел в крещальные воды, является сегодняшнее евангельское чтение, – произнес после священного молебна Кирилл, обращаясь к собравшимся в этот день политикам и духовенству, а также к сотням прихожан, которым пощасливилось в этот день созерцать данное действие, и аудитории, наблюдавшей за молебном благодаря прямой трансляции Первого Национального телеканала.

Действительно проникновенными стали слова Главы Украинской Православной церкви Блаженней-

шего митрополита Владимира. Он продемонстрировал в своем обращении такую ясность и мудрость мысли, что собравшиеся невольно прослезились. Свет и тепло его слов заставили всерьез задуматься о будущем православной веры в технологический век общественного потребления.

«Мы нуждаемся в возрождении и развитии всех отраслей нашей экономики и культуры, но, прежде всего, мы нуждаемся в возрождении и развитии духовной и религиозной жизни, как основы человеческого бытия. Нам необходимо вдохновение, которое давало бы силы и желание трудиться для блага и процветания нашего общества. Нам необходимы воля к жизни и созидательная сила, которые бы давали нам стимул к действию и уверенность в завтрашнем дне, – произнес Блаженнейший. – Организующим и объединяющим началом, доминантой всей нашей жизни должно стать святое Православие, содержащее в себе животворящие истоки всякой человеческой деятельности, способные освящать ее и давать ей новое качество и содержание. Только христианство способно спасти современную цивилизацию от разложения и гибели. Все попытки

человечества предложить альтернативу Христову учению не увенчались успехом. И мы воочию видим упадок тех стран и наций, которые пошли путем уклонения от Христа. Противление Богу – это духовный и цивилизационный тупик. Решение проблем современного человечества заключается в возвращении к Евангелию, к его первоосновам».

Все желающие могли посетить уникальную иконную экспозицию «X веков Православия. История православной Руси в ликах ее святых», представленную 150-ю иконами православных святых, которые являются славой нашей земли, столпами ее духовности. Начиная от святого апостола Андрея Первозванного, святых равноапостольных великого князя Владимира и великой княгини Ольги и до канонизированных Церковью праведников XX века.

А вечером Крещатик запел в унисон, собрав тысячи киевлян и гостей города. Киев впервые со времен независимости утверждался в степени собственного величия как колыбели православия, а Днепр – купели святой Руси. И Владимир взирал на свой новокрещенный народ вновь, как и в далеком 988 году, обретавший утраченную истину святого православия.

Відзнака у День Державного Прапора

Настоятель храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці протоіерей Олег Мельничук взяв участь у святкуванні з нагоди Дня Державного Прапора України у Печерській районній державній адміністрації.

У своєму виступі отець Олег наголосив, що майбутнє України в її історичному минулому. Україна – християнська держава.

Голова Печерської районної в місті Києві державної адміністрації Сергій Сущенко нагородив настоятеля храму і, протоіерея Олега Мельничука почесною грамотою за особистий внесок у соціально-культурний розвиток Печерського району.

Прес-служба єпархіального відділу у справах сім'ї Київської єпархії

ДИТИНСТВО ЗА КОЛЮЧИМ ДРОТОМ

**Протоіерей Олег Мельничук відвідав
Чернігівську виправну колонію №44 для жінок.**

Тут відбулася зустріч з засудженими жінками, які народили немовлят в місцях позбавлення волі. У цьому тюремному Будинку матері та дитини живуть дванадцять малюків: семеро – разом із матерями, решта спілкується з неньками двічі на день – три години до обіду і три години після. Звичайно, що цих відведених годин дуже мало, щоб діти та матері могли повноцінно спілкуватися, щоб мати та дитя стали одним цілим. Тому так гостро стоїть проблема можливості спільного проживання мами та дитини.

Також у колонії є ще чотири жінки, які мають невдовзі народити.

У ході зустрічі отець Олег поспілкувався із кожною мамою і дитиною та особисто перевірив їх умови проживання. А також подарував Будинку дитини ікону Божої Матері «Семистрільна».

«Я обіцяю вам, що зроблю все можливе для того, щоб ситуація змінилася на краще. Я обов'язково звернуся до Президента України із проханням врегулювати це питання», – сказав отець Олег Мельничук засудженим мамам.

«Установа ця є особлива, оскільки тут перебувають жінки, що вже неодноразово були засуджені до позбавлення волі. Але насправді, вони відкриті до спілкування. У кожної із них своя сумна історія, але душі їхні прагнуть до очищення, ллються сльози каяття. І я вірю, що ці сльози щирі», – каже отець Олег.

У тюремному дитячому будинку розпорядок звичайний: ігри, заняття, обід, сон. Чисто, затишно, ситно. Є педіатр, психолог. Тільки з вікна видно... колючий дріт. Діти живуть тут до трьох років, а потім, якщо близькі родичі захочуть – візьмуть під свою опіку, а якщо ні – відправляють у дитбудиночок. Як не сумно, а правди ніде діти – на волі лише небагатьох із них хтось чекає.

«Коли ми їхали до Чернігова, я хвилювався, чи зможу встановити контакт із цими жінками та дітьми, але побачивши їх очі, сповнені німого крику душі, я зрозумів: будь-що маю їм допомогти. Оскільки вони розкаюються у своїх вчинках та готові стати на шлях добра. Немає такого гріха, який би переміг Боже милосердя. А хто з нас без гріха», – поділився своїми враженнями протоіерей Олег Мельничук

▲ Цій дитинці всього два місяці від народження

Прес-служба Голови єпархіального відділу у справах сім'ї Київської єпархії.

УСТАНОВА ЦЯ –
ОСОБЛИВА,
ОСКІЛЬКИ ТУТ
ПЕРЕБУВАЮТЬ
ЖІНКИ, ЩО ВЖЕ
НЕОДНОРАЗОВО
БУЛИ ЗАСУДЖЕНІ ДО
ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ.
АЛЕ НАСПРАВДІ,
ВОНИ ВІДКРИТІ ДО
СПІЛКУВАННЯ. У
КОЖНОЇ З НИХ, СВОЯ
СУМНА ІСТОРІЯ, АЛЕ
**ДУШІ ЇХНІ ПРАГНУТЬ
ДО ОЧИЩЕННЯ,**
ЛЛЮТЬСЯ СЛЬОЗИ
КАЯТТЯ. І Я ВІРЮ, ЩО
ЦІ СЛЬОЗИ ЩИРІ

▲ Час обіду:
малюки вже вміють
їсти самостійно

► Цьому малюку
пощастило –
він постійно
живе із мамою

▼ Духовна бесіда
із матерями.
У кожній своя
сумна історія

▲ Благодаря добрым людям «Портфель сирітки» будет собран!

Сопричастие добром

Инициатива главы епархиального отдела по делам семьи Киевской епархии протоиерея Олега (Мельничука) по проведению благотворительной акции «Портфель сирітки» (по сбору школьных принадлежностей для детей-сирот) в рамках работы семейного клуба получила широкий отклик, как в столичных епархиях, так и среди прихожан.

Одними из первых акцию поддержали приходы Голосеевского благочиния. На территории Свято-Вознесенского храма была установлена «скринька», в которую каждый желающий мог пожертвовать необходимый инвентарь для учебы. Предварительные итоги акции «Купол» подвел с настоятелем этого о. Павлом (Кирилловым).

«Сейчас люди будут возвращаться со службы, и вы убедитесь, сколько добросердечных у нас прихожан», – говорит о. Павел, извлекая из пакета увесистую связку ручек и пачку тетрадей, оставленную ранее у дверей храма неким доброжелателем.

«По благословению Блаженнейшего митрополита Владимира с 5 по 26 августа мы собираем школьные принадлежности для детей-сирот, для домов интернатов и в целом для нуждающихся. После каждой проповеди батюшки призывают участвовать в акции. И прихожане активно откликаются... Кто ручки принесет, альбомы, тетрадки, а кто денежку бросает», – продолжает он.

И добавляет – эта акция не столько для сирот, а для тех, кто помогает.

«Это нужно в первую очередь для нас с Вами, потому что Бог дает возможность сделать доброе дело. Ребенок – он как чистый лист, и если он будет знать, что это подарок от православной церкви, то я думаю, в будущем он, вероятнее всего, станет православным. И этот дар для него – своего рода причастие добрых дел: он сам становится сопричастником доброго деяния. Причем у нас в этой акции участвуют не только взрослые, но и детки», – заключает о. Павел благославляя все новых и новых прихожан подходящих к «скриньке».

Большинство стараются не называть себя. Но есть и те, кто любезно соглашается поделиться с нами своими мыслями.

«Эта нормальная естественная функция церкви заботиться о духовных движениях души в любой форме. Все на благо, что очищает душу и дух святой стяжает, – говорит кинопродюсер Сергей, вместе с детьми Марией и Александром остановившийся,

чтобы внести свою лепту. – Общество закостенело. Его душам надо оттаивать».

Более категоричен Александр: «Подобные акции должны быть на каждом шагу. А проходить они должны под эгидой церкви. Это бессмысленно, если не связано с церковью, а происходит где-то на улице или в супермаркете. Я часто вижу, как в переходах собирают с различными благотворительными целями, в т.ч. и пожертвования на храм, но туда никто даже не подходит. Просто не верят. А церкви верят. И, на мой взгляд, ей и положено этим заниматься, помогать страждущим не только духовно, но и материально».

Прихожане, подойдя к скриньке расходятся по своим делам. А отец Павел, проведив их, спешит назад в храм.

А «Портфель сирітки» ждет новых прихожан, которые еще не успели свершить свой акт добросердечия для тех, кто сегодня в нем так нуждается...

Алексей Беловол

▲ Даже дети чувствуют потребность помогать ближним

▲ Урочисте відкриття зміни

Стежиною добра

Усі школярі влітку мріють відпочити та оздоровитися. Так і вихованці недільної школи при храмі Різдва Пресвятої Богородиці мали можливість відчувати всі переваги літнього відпочинку у центрі духовно-естетичного виховання дітей та молоді «Стежина добра» Волинської єпархії при Свято-Троїцькому жіночому монастирі у селі Старосілля Маневичького району.

Під час перебування тут діти відвідували Богослужіння, виконували монастирський послух, відвідували майстер-класи з м'якої іграшки, макраме, займалися у художній та керамічній студіях. Крім того, у таборі є власний басейн, місця для гри у волейбол, баскетбол, футбол. Запам'яталися дітлахам і туристичні походи з ночівлею, із вогнищем під зоряним небом та духовними бесідами від серця до серця. Доречі, духовні бесіди кожен день проводились у формі діалогу – діти мали можливість не лише почерпнути знання, а й самим розповісти те, чого вони навчилися у Недільних школах.

Для кожного вихованця зміна у таборі промайнула дуже швидко, адже вихователі, священники та сама дітвора робили все разом. Щира атмосфера табору дозволила багатьом дітям знайти нових друзів, розкрити свої таланти і дізнатись щось нове.

Серед незабутніх моментів – зустріч з Почаївською іконою Божої Матері, адже у рамках святкування Хрещення Русі було організовано перевезення ікони Почаївської Божої Матері по храмах Волинської єпархії. Тож, коли ікона перебувала у Свято-Троїцькому жіночому монастирі, діти мали змогу поклонитися святині та помолитися за себе, за батьків та рідних, за успішне навчання.

Організація відпочинку православної дітвора є вкрай необхідною. Діти отримують змогу налагоджувати дружні стосунки та ділитися духовним досвідом, який вони переживають у храмі. І, найголовніше, вони бачать, що духовні наставники поряд. Це дозволяє їм сміливіше сповідувати християнські цінності перед лицем

викликів сьогодення і, таким чином, зростати добрими і віруючими в Бога людьми – щасливими людьми.

Православний табір «Стежина добра» подарував дітям відчуття любові. Любов дітей проявлялася у їхній підтримці один одного, вони розділяли разом не лише дах та їжу, а й духовно поєднувалися на ранкових та вечірніх молитвах. Відпочиваючи, діти не лише потоваришували зі своїми ровесниками, а й стали однією дружньою родиною, тому роз'їжджались по домівках зі сльозами на очах, та, що найголовніше, із впевненістю, що кожен із них вже став на свою власну «стежину добра».

*Прес-служба Голови
єпархіального відділу
у справах сім'ї Київської єпархії*

▲ Останні дружні побажання перед від'їздом

Престольне свято

◀ Майбутній купол

Престольне свято з давніх давен вважалося одним з найголовніших свят парафії.

21 вересня Православна Церква відзначає день Різдва Пресвятої Богородиці, а для в нашого приходу це подвійна радість, оскільки це ще й престольне свято храму. Вже вчетверте парафія храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці святкуватиме цю подію.

З чого все починалось? Чому саме на цьому місці виріс храм? Ми попросили настоятеля храму о. Олега напередодні свята згадати ці події.

– Отче Олеже, то як все починалося? Чому Ви взагалі вирішили будувати храм?

– Ще хлопчиком я мріяв збудувати храм, коли виросту. Я постійно молився, щоб Господь і Божа

Матір допомогли мені.
І потім, коли вже я став
священиком, за кожною
літургією я просив Божої
допомоги в цьому.

**– А чому Ви
вирішили назвати
новозбудований храм
саме на честь Різдва
Пресвятої Богородиці?**

– Ви знаєте, історія з
назвою була така: я завжди
відчував особливу любов до
Божої Матері і коли стало
питання, в честь кого називати
храм, то я перш за все
вирішив порадитися зі сво-
їм духовником, який знахо-
диться на святій горі Афон.
Я сказав йому: «Я без Божої
Матері нікуди і храм я хочу
назвати в її честь». Він по-
сміхнувся і відповів мені:
«Коли в тебе така любов до
Неї, то нехай буде так».

**– Отець Олег, чим
саме запам'ятовся Вам
сам процес будівництва?**

– Я вникав у кожную
деталь будівництва та
вимагав, щоб кожний
працівник, майстер,
робочий виконували свою
роботу якісно. Але, знаєте,
кожний етап будівництва
супроводжувався дивами.
Наприклад, в нас закінчився
бетон. Раптом приїжджає
одна людина і каже: «Ми
не можемо допомогти вам
фінансово, але можемо
надати бетон». Приїжджає
інший і каже: «Отець
Олег, можемо допомогти
арматурою, залишилася
від попереднього
будівництва». Дивимося
на цю арматуру, а вона за
своїми характеристиками
повністю підходить до
проекту нашого храму.
І таких випадків було дуже
багато. Практично на
кожному етапі будівництва
зустрічалися подібні речі.

▲
Ось так все починалось

Наші парафіяни цілими
сім'ями брали участь
в будівництві, допомагали
хто як міг і тому всі вони
вважають храм своїм,
рідним.

**– То, можливо, саме
цим і пояснюється
та затишна сімейна
атмосфера, яка панує
у храмі?**

– Звичайно, цей храм з
самого початку задумувався,
як сімейний храм. Ми
облаштували там дитячий
куточок, де є пеленальний
стілик для немовлят,
памперси, серветки та ігро-
вий майданчик.

Я вважаю, що сьогодні
просто необхідно, щоб
людина ввійшла та відчула,
що вона знаходиться
саме у сімейному храмі,
де є затишок, де є сімейна
атмосфера.

**– Отець Олег, як
Ви вважаєте, у чому
полягає особлива місія
настоятеля храму?**

– Особлива
місія настоятеля –

працювати на результат
і напрацьовувати
механізми для отримання
цих результатів. Це
вимагає максимальної
віддачі від тебе, як від
людини, потрібно мати
від Бога певні дари, щоб
реалізувати ці плани
і отримувати результат.
Потрібно бути абсолютно

щирим, відкритим до
тих людей, які тобі
допомагають. І, що найго-
ловніше – щоб біля Пре-
столу Божого кожен свою
справу проговорювати
з Господом.

*Прес-служба храму
на честь Різдва
Пресвятої Богородиці*

Акція «Посади сімейне дерево!»
Росте дерево – ростеш і ти

**Я БЕЗ БОЖОЇ МАТЕРІ НІКУДИ
І ХРАМ Я ХОЧУ НАЗВАТИ В ЇЇ ЧЕСТЬ**

Вера, Любовь и Надежда в семье Полонских

Владимир и Аделина Полонские – первая семья в Киеве, взявшая опеку над ребенком из детдома с синдромом Дауна.

Пара – православные верующие, прихожане Храма Рождества Христова (на Сирце). Основное задание для этих героев-первопроходцев – социализировать девочку, максимально развить ее способности и обеспечить ей нормальную жизнь в семье и обществе. Надежда (2 года и 8 месяцев) с синдромом Дауна живет в семье Полонских с осени 2012-го года. Как ей живется? Это увидели своими глазами журналисты и настоятель Храма Рождества Христова (на Сирце) г. Киев, сотрудник Синодального отдела УПЦ по вопросам семьи иерей Владимир Твердун.

Мы встретились на территории обычного детсада, который находится напротив дома, где живут Владимир и Аделина Полонские, а теперь и Надя с синдромом Дауна. После детдома – обычный детский сад, обычная украинская семья, в которой кроме «мамы» с «папой» есть «бабушка», «тетя», взрослые «сестры» – дочери Володи и Аделины. Мини-общество Надежды сейчас это – соседи и дети в садике, воспитатели, любопытные журналисты, врачи-специалисты, бизнесмены,

священники и прихожане. В ее жизни есть семейные праздники и походы в цирк и зоопарк, есть дельфинотерапия и иппотерапия, есть своя детская комната с настоящим деревянным полом, 2-х ярусная кровать со множеством ящичков для вещей и игрушек, есть красивая одежда и заплетенные косы...

Желающие помочь семье Полонских социализировать Надю, могут выслать посильные средства (они нужны на платные услуги логопеда, дефектолога, предметы быта для Нади из натуральных материалов, услуги такси и другое):

**ТБВВ № 10026/0113
«Ощадбанк»
в г.Киев и Киевской обл.
МФО 322669
КОД ЕДРПОУ 09322277
Р/с 37390910404
Личный счет 19677
Аделина Полонская**

Но главное, что есть у этого ребенка с синдромом Дауна – это внимание, забота и неподдельная любовь родителей-опекунов. Как им замечают врачи, «Вы любите Надю как родную и здоровую дочку».

Аделина Полонская несколько лет назад похоронила шестилетнюю дочь Сашеньку, родившуюся с синдромом Дауна. В силу жизненных обстоятельств, тогда она не могла дать родному ребенку то, что может дать сейчас отказнице Наде... Материнское сердце знает, когда Надюше плохо (у ребенка сильная аллергия, порок сердца и другие поражения внутренних органов) и вовремя обращается к врачам. Оно сжимается от боли, глядя на покрасневшие пальчики на ножках (девочка носила тесную обувь в детдоме, а сейчас-ортопедическую обувь), сердце матери плачет, когда стало понятно, что Надя не знает, как развернуть конфету, не знает, как реагировать на подарки, но это же сердце и радуется первым слогам Нади, ее обучаемости, ее благодарности, и ее искренней любви.

Ну, а папа – это «наше все» для Нади. Когда он приходит с работы-целует, обнимает, ищет его внимания, от чего папа тает и готов на все ради Надюши. Он дал возможность Аделине взять опеку над ребенком, материально поддержал ее и подарил часть жилплощади.

АДЕЛИНА ПОЛОНСКАЯ, мама-опекун Нади:

«Без веры в Бога и поддержки мужа я бы не решилась взять такого ребенка. Одной тут не справиться. Самое главное – надо ходить в церковь и Господь выведет тебя на то, что нужно делать. Мы взяли ребенка из детдома с синдромом Дауна и ни на минуту не усомнились, что сделали правильно. Ведь свой родной ребенок может стать инвалидом или умереть в любом возрасте. Моя покойная дочь помогает мне с неба, я чувствую это. Я хочу, чтобы все люди знали, что в Украине взять опеку над ребенком с синдромом Дауна или с ДЦП можно и не страшно, сейчас законодательство идет навстречу.

Мы также встречаем большую поддержку добрых людей – и дельфинотерапия, и иппотерапия для Нади бесплатны. Нам не страшны маленькая пенсия для Нади – 1100 грн. и наши опекунские – 800 грн. Мы не зарабатываем на ребенке, а наоборот вкладываем в нее последнее...

Мы думаем, куда оформить Надю дальше, ведь ей нужна помощь специалистов – логопеда и дефектолога. Психолог у нас есть – это психолог Киевского детского дома ребенка «Березка» Ярослава Шеховцева, которая занимается арт-терапией с Надеей с младенчества. Также мы хотим водить Надю в Воскресную школу, потому что вера начинается в зародыше. Без веры в Бога ни мой муж, ни я никогда не пришли бы к такому решению – взять отказного ребенка с синдромом Дауна...

Надя светит нам как солнышко, это такая радость, такая любовь, не зря же детей с СД называют «Дети Солнца». Они очень активны, жизнерадостны, любят искренне, просто так. Потом и нас, и всех окружающих поражает, как она относится ко всему божественному. Ее никто не учил специально, так как она живет у нас всего полгода. Например, Надя целует крест батюшке, иконы, кланяется в церкви. Когда видит по телевизору Блаженнейшего Митрополита Владимира – крестится, также крестится, когда видит проповеди протоиерея Андрея Ткачева. Упала иконка ее «Вера, Надежда, Любовь» – она под-

няла ее и поцеловала. И таких примеров множество. Она учит любить так, что сердце даже очень жестоко-сердных людей может дрогнуть».

ИЕРЕЙ ВЛАДИМИР ТВЕРДУН, настоятель Храма Рождества Христового (на Сирце), сотруд- ник Синодального отдела УПЦ по вопросам семьи:

«Многие думают, что роль Церкви в том, чтобы помочь деньгами, дать какие-то средства. Но роль Церкви не в этом, а в том, чтобы пробудить совесть тех людей, которые действительно могут помочь. Как сказал митрополит Антоний Сурожский: «Человек верит в Бога, а Бог верит в человека».

Ничего нет случайного в жизни. Жизнь человека – это величайший дар, данный Богом. Многие видят в больных детях помеху, думают, что они помешают жить. Но такие дети, как Надя – это дети, на которых общество учится любить. А научиться оно любить или нет – это уже зависит от самих этих людей. И вот роль Церкви – показать, что есть такие семьи, есть такие дети, и общаться с ними – уже большая радость. Я счастлив тем, что семья, взявшая опеку над Надеей с синдромом Дауна – это прихожане Храма Рождества Христового (на Сирце), настоятелем которого я являюсь. Хотелось бы, чтобы Надя ходила в нашу Воскресную школу, где детьми занимаются прихожане – заведующая психолого-меди-

ко-педагогической консультацией Шевченковского района г.Киева, социальный педагог и детский психолог Елена Воробей, а также социальный педагог Ольга Чалова. Благодаря Елене Воробей есть возможность устроить Надю также в инклюзивную группу.

Хочу еще сказать, что радость испытывает и человек, заработавший много денег. Однако, эта радость – другого качества. Если только человек помог другому, ощутил радость от служения ближнему, то он получает радость в духе любви, и эта радость не сравнима ни с чем иным.

Очень важно, чтобы люди это поняли. И на примере таких людей, как Владимир и Аделина Полонские увидели, что это реально – взять опеку над больным ребенком-сиротой из детдома».

ВЛАДИМИР ПОЛОНСКИЙ, папа-опекун:

«Я Вам скажу, что для того, чтобы взять опеку над ребенком-сиротой, да еще с синдромом Дауна, вообще сделать что-то важное в своей жизни – нужна решимость. Об этом говорят святые отцы. Я не боялся взять такую девочку, и более того – мы с Аделиной хотим взять из детдома еще и второго такого же ребенка с синдромом Дауна, чтобы им было вместе веселее расти».

Елена Гулая

Автор благодарит семью Полонских за предоставленные фотоматериалы.

Надя целует крест у батюшки, хотя ее никто не учил специально – так она относится ко всему божественному

Полонені віртуального світу

Поштовхом до написання цієї статті стала ситуація, свідком якої я була в метро. На станції «Вокзальна» до вагону зайшла родина з речами – певно, щойно повернулися з відпочинку. Не зважаючи на людне місце, між 12-річним сином і татом точилася бурхлива суперечка. Син вимагав дозволу одразу по приїзді додому скористатися робочим комп'ютером тата, аби викласти в Інтернет фото з відпочинку і обговорити їх з друзями у чаті. Певно, хлопчик мріяв про це всю дорогу. Натомість тато обурювався, що його чадо тільки і мріє про розваги, а йому комп'ютер потрібен для роботи, бо це не іграшка, а знаряддя праці. Мама зайняла лінію оборони тата, але удвох батьки все одно не могли втихомирити хлопця.

Переконана, така ситуація виникала у кожній третій родині, де зростає підліток. І в кожній четвертій, коли чоловік або дружина (я знаю і такий випадок) повертаються з роботи і замість повноцінного спілкування з близькими та виконання домашньої рутини поринає у

казковий віртуальний світ, де будь-яка дія не вимагає напруження, і проблему можна вирішити одним кліком. Прикро, та інтернет-залежність і залежність від комп'ютерних ігор набирає все більших обертів у суспільстві.

Я зростала у часи, коли у моїх батьків було лише чотири побутових електроприлади: холодильник, телевізор, праска та пральна машина. Нині ж дід кожного з нас нашпигований електротехнікою. Ми звикли, що практично будь-яку дію можна виконати за допомогою натиснен-

ня потрібної кнопки. Це полегшує життя та економить час. Але для чого? Аби потім до опівночі переми-кати канали чи тинятися по тенетах всесвітньої мережі. Так ми нічого не здобуємо і нічому не вчимося. Не трудимо руки та голови. Не звертаємо уваги на оточуючих людей і все більше замикаємося в собі. Як наслідок – страждаємо самотністю і нереалізованістю.

Напевно, ви погодитесь, що прикрою реальністю сьогодні стають вечори в колі родини, коли кожен «втикає» у свій блакитний екран. Я нікого не засуджую, бо спостерігаю це і в своїй сім'ї. Та без бою я так просто не здамся! І тому найперше пропоную звернутися до психології, аби визначити, що нас так тягне у віртуальний світ, яким чином виникає залежність від нього та у що вона може вилитися, якщо її не загальмувати.

Захоплення комп'ютерними іграми називається ігровою адикцією або кіберадикцією. Уперше про неї заговорили на початку

Живучи у комп'ютерному світі, дитина віддаляється від усього, що її оточує

**«УСЕ МЕНІ ДОЗВОЛЕНО, АЛЕ НЕ ВСЕ КОРИСНО;
УСЕ МЕНІ ДОЗВОЛЕНО, АЛЕ НІЩО НЕ ПОВИННО
ВОЛОДІТИ МНОЮ» (1 Кор. 6,12)**

1990-х років. Під «адиктивною реалізацією» психологи розуміють відхід від реальності. Існує думка, що комп'ютерні ігри як раз і розраховані на такий відрив людської свідомості від оточуючої дійсності. Дивовижно, та цей тип залежності формується значно швидше за будь-яку шкідливу звичку, як то паління, наркоманія, алкоголізм. Кіберадикція розвивається за 6 місяців, якщо людина просиджує за комп'ютером понад 2 години на день. Її жертвами найчастіше стають школярі старших класів та молодь (до 30 років).

Результати анкетного опитування, проведеного вітчизняних загальноосвітніх школах, показали, що 80% учнів 5-7 класів захоплюються комп'ютерними іграми. Для більшості це дуже серйозно: 10-12-річні діти мають ігровий досвід 4-6 років (мало не півжиття!). Вітає те, що серед опитуваних не виявлено дітей із підозрою на комп'ютерну залежність, бо в цьому віці гра має характер захоплення. Це вже у більш пізньому віці з'являється комп'ютерна адикція. Хоч вона і не є такою небезпечною, як алкоголізм чи наркоманія, однак все ж негативно впливає на формування незрілої особистості підлітка.

Побачивши ці дані, деякі батьки можуть полегшено зітхнути: мовляв, добре, що ми не дозволяємо дитині самостійно виходити в Інтернет. Та навіть якщо ваш комп'ютер й узагалі не підключено до всесвітньої мережі, це не означає, що годинне просиджування за грою у карти чи тетрис є корисним для незміцнілого організму як у фізичному, так і в психічному плані. Річ у тім, що навіть найпростіші комп'ютерні ігри здатні спотворювати мислення дитини, адже вчать думати не творчо, а технологічно. Є завдання, є підсумок і комплекс засобів, за допомогою яких це завдання можна вирішити. Все! Таким чином мислення дитини програмується, творчі задатки не розвиваються. Відбувається роботизація мислення, атрофуються емоції, здатність до співпереживання, щирість – те, чим по суті і вирізняються незіпсовані діти. То ж чим пізніше ваше чадо сяде за комп'ютер, тим краще.

З точки зору психології, найцікавішими, а звідси й найнебезпечнішими для дітей виступають

рольові ігри, такі собі «бродилки» і «стрілялки». Саме вони здатні більше за всі інші комп'ютерні ігрові програми сформувати стійку психологічну залежність.

Я не відкрию Америку, якщо скажу, що більшість комп'ютерних ігор створено чоловіками і вони враховують насамперед потреби і психологію чоловіків. Тому хлопчачки найбільше цінують ігри, пов'язані з боротьбою чи змаганнями, далі – ігри на спритність, квести (ігри-пригоди), ігри типу «Стратегія» і найменше грають у логічні ігри. Дівчаткам найбільше подобаються ігри на спритність, на другому місці логічні ігри, квести та ігри, пов'язані з боротьбою, і найменше їх захоплюють стратегії. Хлопчики просиджують за комп'ютерними іграми удвічі більше часу, ніж дівчатка. Тож очевидно, що у них частіше формується кіберадикція.

Також є відмінності і в сприйнятті дітьми різної статі змодельованої реальності комп'ютерної гри. Хлопчиків вабить реалізація агресивних схильностей, і вони обирають ігри, побудовані на агресії і вбивствах. І над цим батькам уже варто замислитися, аби не відчути себе героями оповідання «Вельд» Рея Бредбері. У ньому батьки купили для дітей віртуальну ігрову кімнату, і часом з неї долинали незрозумілі моторошні звуки. Коли ж вони нарешті збагнуть, що це саме їх щодня за наказом дітей вбивають віртуальні леви в африканській саванні, буде пізно: іграшкові вбивці з'їдять їх по-справжньому. А діти при цьому будуть посміхатися.

Батьки, прийміть до уваги: рольова гра – не просто розвага. В іграх швидко засвоюються моделі поведінки. Тому у низці країн дітям до 18 років заборонено грати в особливо агресивні комп'ютерні ігри, бо вони здатні спровокувати незрілу, нерозвинуту особистість на реалізацію агресивних імпульсів уже не в грі, а в житті. Доказ цьому – новини про масові вбивства в США, які скоюють підлітки у школах.

Річ у тім, що у психічно нестійких підлітків, які приміряють на себе віртуальні образи, виникають проблеми з ідентифікацією: відбувається відчуження власного «я» і починається роздвоєння особисто-

сті на «Я – ідеальне» і «Я – реальне». Часто у дійсності підліток у власному сприйнятті себе самого нічого путнього не вартий, а в змодельованій віртуальній реальності він отримує владу над світом, він – супергерой, у якого багато життів і який з кожним наступним рівнем стає все могутнішим. Якщо ж раптом програв – не біда, все можна переграти та заново прожити невдалий відрізок «життя». Так у дитини виникає ілюзія оволодіння світом, нівелюється страх за власне життя, а інші люди сприймаються як перешкоди. Звідси й агресія на обмеження батьками часу, проведеного біля комп'ютера.

То чому ж розвивається ігрова та інтернет-залежність? Найперше треба збагнути: першопричина – це не сам предмет, від якого людина залежна, а внутрішні проблеми індивідуума. Як стверджують психологи, комп'ютерна залежність виникає у родинах, де дітям приділяють мало уваги. Часто це неповні сім'ї чи сім'ї з однією дитиною. Прогалина у спілкуванні заповнюється світом ілюзії. Та поки проблема не стане помітною, батьки не надають цьому значення. Та навіть якщо вони і приводять дитину до фахівця, допомогти їй буває важко. До того ж щойно з'являються мінімальні покращення, батьки припиняють лікування і невдовзі усе повертається.

Тож украй важливо, щоб з раннього віку у дітей була альтернатива телевізору та комп'ютерним іграм. Дитячі психологи певні: єдиним нині перевіреним способом профілактики комп'ютерної залежності у дитини є захоплення діяльністю, не пов'язаною з частим використанням комп'ютера, аби він не став підміною реального життя. Завдання дорослих – показати підлітку, що існує безліч цікавих занять, як то спорт, туризм, орієнтування на місцевості, заняття у театральній та художній студії тощо, які не лише дозволяють пережити усю гаму відчуттів, але також тренують тіло і нормалізують психологічний стан. Дитина має знати, що реальний світ цікавіший від віртуального, і тоді комп'ютер втратить для неї колишню привабливість і емоційний зв'язок з ним розірветься. А з вами – і ще більше зміцниться.

Наталія Штильова

«ПУСТИТЕ ДЕТЕЙ
И НЕ ПРЕПЯТСТВУЙТЕ ИМ
ПРИХОДИТЬ КО МНЕ» (Мф. 19:14)

ДЕТСКАЯ ИСПОВЕДЬ. Что нужно знать родителям?

Семь лет – это возраст, когда ребенок обычно начинает обучаться в школе. К этому возрасту у него развиваются самосознание, способность к абстрактному мышлению, позволяющее в той или иной степени проникать в суть вещей. И именно с семи лет ребенок уже отвечает перед Господом за свои поступки.

Исповедь – это Таинство. И неважно, сколько лет исповеднику. Вот об этом-то родители порой и забывают, когда речь идет о совсем еще, как им кажется, крохотном их чаде. Но ведь ребенок уже благословлен Церковью на серьезное участие в одном из семи великих Таинств. До этого дитя крестили, помазали святым миром, приносили причащаться. Все это делалось по желанию и воле родителей, до семи лет он

следовал за родителями. Отныне он уже не сможет подходить к Чаше без исповеди. Именно сейчас ребенку как никогда нужна помощь взрослого. Вот в чем она заключается.

Искренние беседы с родителями, которые могут начать проводиться еще до семи лет, направят сердце ребенка на истинное покаяние, помогут ему разобраться в себе, в своих маленьких еще грехах и искушениях, чтобы в один прекрасный день с охотой

ПЕРЕД ПЕРВОЙ ИСПОВЕДЬЮ НУЖНО ПОДЫСКИВАТЬ СЯЩЕННИКА, КОТОРЫЙ ПОНИМАЕТ ДЕТСКУЮ ДУШУ, ЛЮБИТ ДЕТЕЙ, ОТНОСИТСЯ К НИМ С ТЕПЛОТОЙ, С НЕПОДДЕЛЬНЫМ ИНТЕРЕСОМ

пойти в храм «помириться с Богом». Да, пусть грехи эти и покажутся родителям незначительными – ребенок должен сам пережить осознание неправильности того или иного поступка, чтобы покаяться в нем перед Христом через священника. Действовать взрослым здесь надо очень разумно, бережно и осторожно.

Ласка, спокойствие, дружелюбие – вот главное, что должен видеть и ощущать малыш от родителей, желающих поговорить с ним о состоянии его души. Он должен чувствовать любовь. Если взрослый отдает себе отчет в том, что в ответ на детский проступок он не сможет сдержать раздражения, то не хватать ему надо малыша за руку и тащить к иконам с назиданиями – **а самому встать перед этими иконами, чтобы помолиться не только за свое дитя, но и за себя.**

Недопустимо что-то навязывать ребенку, а тем более – указывать: «Подойди к батюшке и скажи то-то и то-то». Да еще и требовать потом отчета, все ли он исповедал и какими словами, и что сказал священник в ответ. Тайна исповеди нерушима с обеих сторон, и исповедник не обязан делиться ни с кем ее содержанием. Можно что-то ненавязчиво напомнить ребенку перед исповедью, побудить его осознать грешность какого-то проступка, еще раз прочесть и объяснить заповеди, но что именно и как говорить, должно подсказать ему собственное христианское переживание. Но одно – взрослые, должны внушить ребенку неукоснительно – на исповеди не лгут.

Перед первой исповедью нужно подыскивать священника, который понимает детскую душу, любит детей, относится к ним с теплотой, с неподдельным интересом. Такой

пастырь осознает ответственность за душу ребенка, приходящего к нему на исповедь. Возможно, это может быть священник, опытный в общении с детьми, например, если он сам является многодетный отцом и имеет за плечами годы трудов по воспитанию собственных чад.

Нужно объяснить ребенку: если ты хочешь покаяться в грехах и через это помириться с Богом, то в первую очередь тебе необходимо примириться с теми, кого ты обидел, простить тех, кто обидел тебя. Необходимо раскаяние, идущее из глубины сердца, упорное решение вести жизнь, свободную от грехов, как повелел нам Господь.

Надо помнить также и о том, что дети гораздо более ранимые существа, чем мы. Можно запугать их собственной грешностью,

можно поселить в детском сердце отчаяние – оступившись вновь после исповеди, ребенок может решить, что теперь-то уж ему точно прощения нет. Ведь он помирился с Богом – и вновь «обманул» его.

Так или иначе, родители должны донести до малыша простую мысль: хотя мы и должны подходить к Таинству Покаяния с решимостью не впускать больше грех в свою жизнь – не надо отчаиваться, если после исповеди не все сразу получается так хорошо, как нам хотелось бы. Редко кому удается быстро исправиться. Но Господь всегда примет нашу искреннюю исповедь и всегда простит.

Донесите это до детского сознания вашего ребенка. Помогите ему прочувствовать эту радость. И тогда – можно с уверенностью сказать – что бы ни ждало повзрослевшего ребенка в будущем, он никогда не забудет той радости, которая переполняет душу, когда ты покаялся в своих грехах.

**ВЗРОСЛЫЕ, ДОЛЖНЫ
ВНУШИТЬ РЕБЕНКУ
НЕУКОСНИТЕЛЬНО –
НА ИСПОВЕДИ НЕ ЛГУТ**

Семь лет – именно с этого возраста ребенок уже отвечает перед Господом за свои поступки

Відповіді священника

Хрещення є Таїнством духовного народження людини, є дверима у Церкву та Царство благодаті – з нього починається християнське життя.

**Отець Олег, скажіть, будь ласка, я незаміжня, чи можна мені хрестити першу дівчинку, а не хлопчика?
Заздалегідь Вам дякую!**

(Ірина)

Дякую за запитання, Ірино.

Насправді немає ніякого значення, заміжня Ви чи ні. Головне, що від Вас потрібно – це щоб Ви були віруючою православною християнкою, відвідували церкву, адже хрещені батьки несуть відповідальність за своїх хрещеників перед Богом, вони повинні їх виховувати в православній вірі і молитися за них.

А бути хрещеною матір'ю Ви може як для дівчинки, так і для хлопчика.

**Стала крестной мамой одной прекрасной девочки, но спустя почти год очень сильно разругались с ее родителями! Общаться и дружить никогда не будем.
Что мне делать?**

(Екатерина)

Дорогая Екатерина, Вы один раз назвали крестной, и останетесь ей на всю жизнь, независимо от того, какие у Вас с крестницей или ее родителями отношения. Даже если Вы не сможете навещать крестницу, молитесь за нее Вы обязаны всегда. Ваши молитвы – ее жизнь.

Отець Олег, підкажіть, будь ласка, чи можливий шлюб між мною і матір'ю мого хрещеника?

(Олександр)

Дякую за запитання Олександр, але за церковним статутом батьки не можуть бути хрещеними своєї дитини. Якщо ви одружитесь на матері свого хрещеника, то ви стаєте по суті прийомним батьком дитини, а між хрещеним і хрещеником має бути лише духовне єднання. Вам не можна одружуватися на його матері.

Здравствуйте батюшка. У меня вопрос по поводу крещения ребенка. Может ли быть

ДУХОВНА ПРИЙМАЛЬНЯ

у двоих детей из одной семьи один и тот же крестный?

(Елена)

Спасибо за вопрос, Елена.

Церковные правила не запрещают быть крестным у нескольких младенцев, поэтому Ваш знакомый может быть крестным у двоих детей.

Но нужно помнить, что для того, что бы привести крестника к Богу, нужно знать путь самому.

Отче Олеже, чи можна хрестити дитину, якщо майбутні хрещені перебувають у шлюбі і вінчані?

(Дмитро)

Дякую за запитання.

Ні, хрещені не можуть бути чоловіком і дружиною, оскільки під час Таїнства Хрещення між ними виникає духовна спорідненість.

Здравствуйте, не знаю как правильно обращаться к священнику, но хочу задать такой вопрос. Моему сыну 13 лет, но ни он, ни я не были крещеными. Недавно в разговоре с сыном возник вопрос: не пойти ли покреститься, причем, инициатива исходила именно от него. Вскоре он забыл об этом, но я все время об этом думаю. Вопрос: можно ли крестить взрослого ребенка без крестного? А мне как быть?

(Тамара)

Уважаемая Тамара, ко мне Вы можете обращаться как Вам угодно, ведь Бог не в форме, а в сути, но по Церковным правилам принято обращаться – отец Олег.

Что касается Вашего вопроса, то креститься нужно обязательно, в любом возрасте! Бог Вас призывал, и нужно было сразу же хвататься за это. Нужно исправлять свою ошибку и как можно скорее креститься Вам и Вашему сыну. Крестный нужен только до 12 лет, после – крестный не обязательно, но, если хотите, то можно и с крестным. Вы можете покреститься с сыном вместе, в один день. Надо договориться со священником, сходить на собеседование, он Вам скажет, что нужно для этого важного события.

Дякую вам за діалог!

**28 серпня святкує день народження
Наталія Українська!**

Шановна Наталіє Володимирівно!

Щиро вітаємо Вас із святом! Бажамо Вам родинного тепла, взаємної любові від оточуючих, міцного здоров'я усієї Вашої родини. Нехай Господь збагачує Вас життєвою мудрістю, натхненням та радістю сьогоднішнього дня. Завдяки Вашим добрим ділам багато людей дізналися про справжню цінність людського життя, змогли наблизитися до Господа.

Нехай Ваша любов до Творця та Божої Матері, в Успіння Якої Ви народилися, поглиблюється та міцніє. Радійте, живіть, дякуйте Богу за все! Бережіть життя для Щастя в родині!

*З повагою, протоієрей Олег Мельничук,
редакція та читачі журналу «Купол»*

Запрошуємо на новий навчальний рік до недільної школи

Незабаром розпочнеться новий навчальний рік в нашій недільній школі. В основі недільної школи – інтерактивне навчання. Програму навчання розроблено з урахуванням вікових особливостей. Його мета – донести основи християнської моралі до наймолодших та на простих і життєвих прикладах пояснити різницю між добром і злом.

Навчаючись у недільній школі діти грають в ігри, малюють, беруть участь у театральних постановках, виконують різноманітні креативні та розвиваючі завдання. Паралельно у легкій та доступній формі вони знайомляться з основами християнської етики та моралі, обговорюють різні аспекти життя, знаходять нових друзів, вчать слухати і розуміти одне одного, а також будувати правильні стосунки із Богом і людьми.

Ми віримо у те, що ті основи православної віри, які здобудуть Ваші діти відвідуючи нашу школу, допоможуть їм подолати гріховні спокуси, якими так насичене життя сучасної людини.

Із радістю чекаємо Вас!

**«НАВІТЬ У КОМП'ЮТЕРІВ
Є АНТИВІРУСНІ ПРОГРАМИ;
НАША НЕДІЛЬНА ШКОЛА –
АНТИВІРУС ДЛЯ ДИТЯЧИХ ДУШ»**

Протоієрей, Олег Мельничук

Більш детальну інформацію ви можете дізнатися за номером (044) 360 04 10; (098) 958 99 33. Або завітати за адресою: м.Київ, вул. Старонаводницька, 8/6 (Царське село), храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці.

Соціальні проекти нашого храму

ДИТЯЧИЙ КЛУБ «НЕДІЛЬНА ШКОЛА»

- Основи християнського віровчення. Закон Божий
- Декоративно-театральне мистецтво

Новий навчальний рік розпочнеться у вересні
Запис та інформація за тел.: (044) 360 04 10

КЛУБ «ЗВ'ЯЗОК ПОКОЛІНЬ»

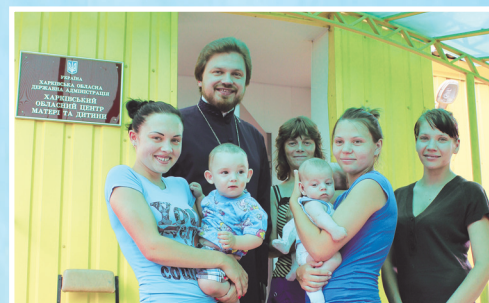
Індивідуальний графік

Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51
Володимир Павлович Бабчун (044) 286 28 07

**ХРАМ НА ЧЕШТЬ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ
«ПОМІЧНИЦЯ В ПОЛОГАХ»**
при київському міському пологовому будинку № 1
вул. Арсенальна, 5
(044) 360 04 10

**ВСЕУКРАЇНСЬКА БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ
«МАМА І НЕМОВЛЯ»** –
це перша організація, яка вирішує
соціальні проблеми, пов'язані
із материнством і дитинством,
під патронатом Церкви

Українська Православна Церква

**Храм на честь
Різдва Пресвятої Богородиці**

м. Київ,
вул. Старонаводницька, 8/6

**Храм відкритий щоденно
з 10:00 до 19:00**

Інформацію про розклад богослужінь
та новини парафії можна знайти
на сайті kypol.org.ua
та в мережі FACEBOOK

За інформацією звертайтеся
за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33

- Розклад богослужінь в храмі на честь
ікони Богородиці «Помічниця в пологах»:
- вівторок, п'ятниця о 14:00 –
Молебень за здоров'я
(передпологовий, післяпологовий)
 - субота о 9:00 – Божественна літургія